

hanlivý článok v časopise, žiadal zaplatenie 200 Kč a sľúbil, že vtedy článok bude opravený, resp. nebude uverejnený, pri čom ukazoval kartáčový obťah onoho hanlivého článku. Pre skutkovú povahu spomenutého prečinu nie je podstatné, že obžalovaný nežiadal peniaze priamo od J. H., na ktorého sa článok vzťahoval, ale prostredníctvom jeho švagra R. S., keďže obžalovaný priamo vyzval S., aby túto výzvu sdělil H-ovi. Dôvod zmätočnosti podľa § 385, č. 1 a) tr. p. sa tu tedy nevyskytuje.

Pokiaľ zmätočná sťažnosť obžalovaného E. E. s hľadiska § 385, č. 1 a) tr. p. namieta, že niet tu skutkovej povahy trestného činu, lebo články neboly hanlivé, a že vydieranie nemalo úspechu, je bezzákladná. Aby išlo o tvrdenie utrhačné alebo na cti urážajúce, vyžaduje sa len ku skutkovej povahe prečinu podľa § 351 tr. z., tedy išlo by tu len o prípad uvedený v bode IV. rozsudku prvostupňového súdu. Že v tomto prípade obžalovaný vyhrážal J. H-ovi uverejnením takého tvrdenia, plyní zo skutkových zistení odvolacieho súdu, podľa ktorých obžalovaný E. E., ktorý už pred tým uverejnil v časopise tvrdenia, ktoré sa dotýkali cti J. H., žiadal na ňom odmenu, lebo ináč uverejní »novú zpravu so služkou«. Niet pochybnosti o tom, že smysel týchto slov obžalovaného bol len ten, že uverejní niečo takého, čo by bolo pre H. urážlivé.

Ani ku skutkovej povahe prečinu vydierania podľa § 351 tr. z., ani prečinu podľa § 24, č. 6 zák. čl. XIV:1914 sa nevyžaduje, aby pachateľ skutočne obdržal peniaze, alebo inú výhodu. Stačí, keď v prvom prípade vyhráža a žiada majetkový prospech a v druhom, keď žiada peniaze, alebo inú výhodu výhrozným alebo dotieravým chovaním.

S hľadiska dôvodu zmätočnosti podľa § 385, č. 1 b) tr. p. namieta zmätočná sťažnosť, že nižšie súdy nesprávne posúdily činy obžalovaného ako dva samostatné trestné činy a nie ako jeden prečin vydieračstva.

Táto výtku je však bezpodstatná. Išlo tu o dva, aj časove aj obsahove odlišné prejavy obžalovaného, lebo jeden raz žiadal na H. 200 Kč za to, že ho zrehabilituje, druhý raz však žiadal na ňom neurčitú čiastku peňazí, lebo ináč uverejní ďalší urážlivý článok. Išlo tu tedy o dva trestné činy, ktoré spadajú pod rôzne ustanovenia trestného zákona. Dôvod zmätočnosti podľa § 385, č. 1 b) tr. p. sa tu tedy nevyskytuje.

Čís. 5607.

Jsou-li splněny podmínky druhého odstavce § 17 zákona o ochraně cti, za nichž může býti podána soukromá žaloba pro čin, který se stíhá již veřejnou žalobou podle jiného zákona než o ochraně cti, může býti ještě před vynesemím rozsudku o veřejné žalobě vznesena i eventuální veřejná žaloba po rozumu pátého odstavce § 14 téhož zákona, kdyžž žalobní právo státního zastupitelství ještě nebylo konsumováno.

Zmocnění podle prvního odstavce § 22 cit. zákona bylo vykázáno včas, stalo-li se tak ještě před podáním eventuální veřejné žaloby podle pátého odstavce § 14 cit. zákona, třebas po podání obžalovacího spisu pro týž čin, ale podle jiného než zákona o ochraně cti.

(Rozh. ze dne 23. května 1936, Zm I 1270/35.)

Obžalovaný L. B., byv upomenut okresním úřadem v H. o zaplacení 244 Kč za stromky dodané mu na jeho objednávku z okresní školky, napsal — podle obžaloby — se spoluobžalovanými V. B. st. a V. B. ml. dne 15. října 1934 okresnímu úřadu dopis, jímž se ohradil proti upomínce a tvrdil, že stromky zaplatil železnici (jako dobírku) při vyplácení zásilky a že železniční úředník O. K., který peníze inkasoval, zapomněl je ve své kapse. Na všechny tři obžalované byla za to podána obžaloba pro zločin krivého obvinění podle § 209 tr. zák. Při hlavním přelíčení (11. října 1935) dal poškozený úředník O. K. veřejnému žalobci zmocnění podle § 14, odst. 5 zákona o ochraně cti ke stíhání obžalovaných pro přestupek podle § 3 cit. zákona. Veřejný žalobce, převzav zastupování O. K., navrhl, aby obžalovaní byli odsouzeni podle písemné obžaloby, eventuálně pro přestupek podle § 3 zákona o ochraně cti.

Soud první stolice uznal vinnými jen obžalované L. B. a V. B. st., a to přestupkem pomluvy a utrhaní na cti podle §§ 2 a 3 zákona o ochraně cti.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaných L. B. a V. B. st., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a přikázal věc nyní příslušnému okresnímu soudu, aby o ní dále jednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů:

S hlediska zmatku podle č. 9 b) § 281 tr. ř. vytýká stížnost, že stíhání stěžovatelů ve smyslu odst. 2 § 17 zákona č. 108/1933 Sb. z. a n. je vyloučeno a že O. K. nemohl dáti státnímu zástupci při hlavním přelíčení dne 11. října 1935 zmocnění k veřejné obžalobě podle zákona o ochraně cti, ježto trestní oznámení nedošlo k soudu, nebo ke státnímu zastupitelství do dvou měsíců po tom, kdy se osoba k podání soukromé žaloby oprávněná, totiž O. K., o činu dověděla.

Nutno přisvědčiti zmateční stížnosti, že trestní oznámení pro čin spáchaný dopisem ze dne 15. října 1934 na okresní úřad v Humpolci, který veřejnou obžalobou byl stíhán jako zločin krivého obvinění podle § 209 tr. z., došlo ke státnímu zastupitelství v Kutné Hoře dne 13. ledna 1935, a že podle § 17, odst. 2 zákona č. 108/1933 Sb. z. a n. byly by v případě tomto stíhání soukromou žalobou a proto podle § 14, odst. 5 cit. zák. též veřejná žaloba na základě zmocnění vyloučeny, kdyby trestní oznámení pro čin spáchaný dopisem ze dne 15. října 1934 nebylo došlo ke státnímu zastupitelství ve lhůtě v § 17, odst. 1 cit. zák. uvedené, totiž do dvou měsíců, počínajíc od té doby, kdy se O. K. k podání soukromé žaloby oprávněný dověděl o činu a o osobě vinníků.

Podle § 17, odst. 2 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. — § 21, odst. 2 téhož zákona nepřichází tu v úvahu, ježto nejde o zastavení řízení, zavedeného podle § 14, odst. 5 cit. zák. — mohla býti soukromá obžaloba, předpokládaje, že lhůta v § 17, odst. 2 cit. zák. uvedená byla zachována, skončilo-li se trestní řízení zahájené veřejnou obžalobou rozsudkem zprošťujícím, podána pro týž čin i tehdy, když lhůta v § 17,

odst. 1 uvedená již uplynula, ne j p o z d ě j i však do 15 dnů od doby, kdy oprávněný byl o tom státním zástupcem nebo soudem zpraven, a nebyl-li zpraven, do dvou měsíců ode dne, kdy zprošťující rozsudek nabyl právní moci, tedy tím spíše před vynesením rozsudku při hlavním přelíčení, což plyne ze zprávy výboru ústavně-právního o vládním návrhu zákona o ochraně cti k § 17. Podle § 14, odst. 5 cit. zák. mohla býti v této lhůtě, příslušející osobě v tomto zákonném ustanovení uvedené — že O. K. je takovou osobou, ani stížnost nepopírá — vznesena i veřejná žaloba se zmocněním této osoby, nebylo-li žalobní právo státního zastupitelství ještě konsumováno, což se v případě tomto nestalo. Zmocnění pak k veřejné žalobě bylo vykázáno ještě před podáním eventuálního návrhu státním zastupitelstvím na potrestání pro přestupek podle § 3 zák. o ochraně cti při hlavním přelíčení, tedy podle § 22 cit. zák. včas. Jsou tudíž bezdůvodny výtky po této stránce činěné s poukazem na § 281, č. 9 b) a c) tr. ř.

Tvrzení zmateční stížnosti, že na dopis z 15. října 1934, který došel k okresnímu úřadu dne 16. října 1934, bylo zavedeno ihned ředitelstvím státních drah v Hradci Králové příslušné vyšetřování a že se O. K. ihned při tomto vyšetřování, tudíž již koncem měsíce října 1934 o činu obžalovanými spáchaném dověděl, nemá ve spisech opory a ani rozsudek nalézacího soudu v této příčině nic nezjišťuje. Pro uvedenou mezeru ve skutkových předpokladech nelze však zrušovacímu soudu rozhodnouti ihned ve věci samé a nezbylo proto než u vyhovění zmateční stížnosti zrušiti rozsudek nalézacího soudu v napadené části a uznati právem, jak se stalo.

Okresnímu soudu, nyní příslušnému, bude zjistiti, kdy se O. K. dověděl o činu a o osobě obžalovaných, obzvláště zda se tak stalo ve dvou měsících před 13. lednem 1935, kdy trestní oznámení došlo ke státnímu zastupitelství, tedy po 12. listopadu 1934, či před tím.

Čís. 5608.

K pojmu »přechovávání« ve smyslu § 3, odst. 2 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 Sb. z. a n. na r. 1924.

Přechováváním je rozuměti všechny případy, kdy fysická nebo právnická osoba má u sebe radiotelefonní zařízení.

Nemá-li přechovavatel vlastní koncese, neomlouvá ho s hlediska skutkové podstaty přečinu podle § 24, odst. 1 cit. zákona, že společník jeho domácnosti, který měl sám radiopřístroj, měl k tomu povolení.

K pojmu »prodávání« ve smyslu § 24, odst. 1 cit. zákona.

Je nerozhodné, zda byl prodávající při prodejkách veden úmyslem dosíci zisku.

(Rozh. ze dne 23. května 1936, Zm I 552/36.)

Ne j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 15. dubna 1936, jímž stěžovatel uznán byl vinným přečinem podle § 24, č. 1 zákona ze dne 20. prosince 1923, č. 9 Sb. z. a n. z roku 1924.